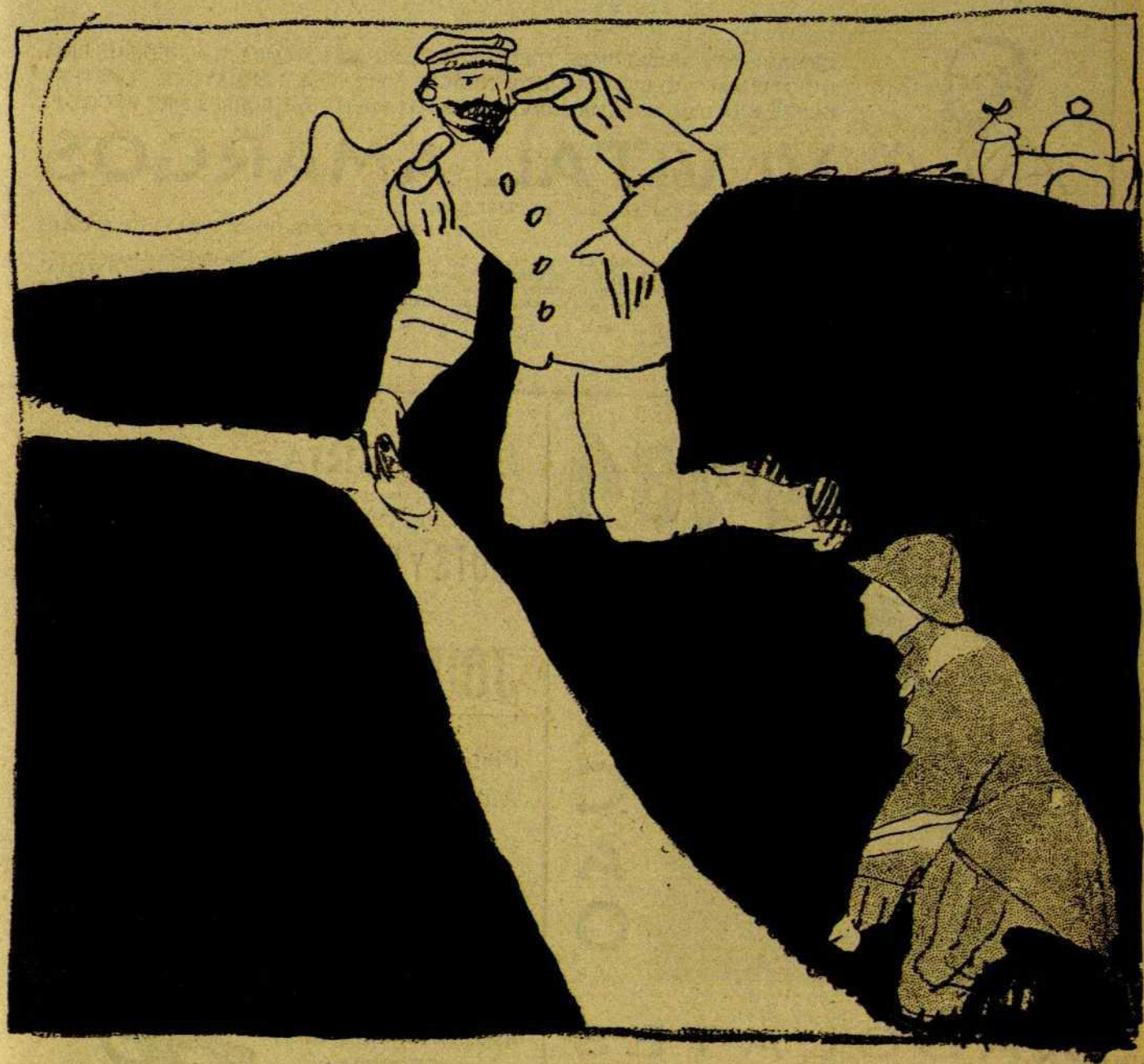
Any IV.—Núm 134 10 CENTIMS Barcelona 21 Juny 1911

PAPITU

LA FAULA DEL LLOP Y DEL ANYELL

—Eh, tu, que m'embrutes l'acta d'Algeciras.

¡¡MURIÓ LA CALVICIE!!

USANDO EL

CÉFIRO DE ORIENTE-LILLO

El que es calvo ó le cae el cabello es porque quiere, pues mediante contrato

¡¡Nada se paga si no sale el cabello!!

Consulta por el inventor **D. ELIODORO LILLO**, Rambla del Centro, 23, pral. BARCELONA, de 9 á 12 y de 3 á 7; días festivos de 10 á 1

También se dan consultas á provincias por escrito mandando sellos para la contestación.

DEMANIS PER AFAVORIR EL TREBALL INTELECTUAL Y CURAR LA NEURASTENIA, IMPOTENCIA, DEBILITAT, EXTENUACIÓ, VELLESA PREMATURA, TRISTESA, DEPRESSIO DEL SISTEMA NIRVIÓS Y AGOTAMENT DE FORSES PER EXCÉS, EL

VI VITAL AMARGÓS

PODERÓS PREPARADOR Y ESTIMULANT

DE LES FORCES FÍSIQUES Y INTELECTUALS

El VI VITAL AMARGÓS transforma l'extenuació en vigor, la debilitat en forsa, y l'anemia en riquesa de sang. El gran abatiment, la penosa tristesa que senten els neurastènics desapareix com per encant prenent el VI VITAL AMARGÓS.—Farmacia del senyor amargós, Plassa de Santa Agna, 9 —Además se ven en les principals farmacies, droguerías y centres d'especialitats farmacéutiques del món.

TUPINAMBA

CAFÉS

CACAO

XACOLATES

BOMBONS Y THES

BISUTERIA

DE

COTS Y DURBAN

JOIES de gran fantasía

Pintetes : Diademes
Adornos pera'l cabell
amb
PEDRERÍA
Passadors sombrero
Pendentif, etc., etc.

Borses moda de Paris

NOVETAT : BON GUST : ECONOMIA :

Hospital, 11 (prop a la Rambla)

LION D'OR

GRAN CAFÉ REST URANT

Esmorsars a 4 pessetes - 3 plats a escullir de la carta - De 11 a 3 tarde

OBERT DIA Y NIT

EL DORADO

Rambla del Centre, 4 (devant del Liceo)

BAR RESTAURANT

Overt tota la nit

XAMPANY NOYET

Gran marca. — Premiat en les Exposicions de París, Vilanova, Toulouse, Barcelona, Valencia, Zaragoza y Nàpols amb gran diploma d'honor.

De venda: En tots els Colmados, Hotels. confiteries y Bars

CARLES CASAMITJANA

MODISTO

Cotilles especials, n'hi han de seguritat, n'hi han que's descorden soles y altres que's corden com un llamp pels casos de sorpresa. Especialitat en tota classe de colors. Hi han colors que no'ls té més que aquesta casa y que no hi son a l'Arc de Sant Martí.

Rambla de Catalunya, 44, 1.er — BARCELONA

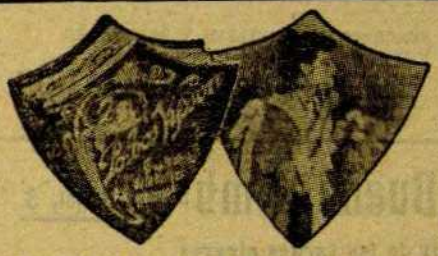
J. HORTA

Imprempta

Litografía

Llibres Ratllats

Méndez Núñez, 3 y 5.—Teléfon 2326

POLVOS VYSSON

(Marca Registrada)

Son l'última paraula de la perfumeria moderna. No s'usa borla al aplicarlos. Son invisibles y no s'alteren amb la suor ni l'humitat, produint una hermosura prodigiosa.

PREU: 3 pessetes capsa. Envio certificat 3'50

VENDA: En les principals perfumeries

D. Carles Químico. farmacéutic, 8, Boters, 8 BARCELONA

Dr M. Camps

Fustería, 2 y 4, 1.ª
(Entre Plassa Antoni Lopez y carrer Ample)

Vies urinaries.—Malalties secretes.— Matriu. — Tractament especial pera la blenorragia crónica.—Aplicació del 606.

Consulta de 11 a 1 y de 3 a 5.—Econòmica de 7 a 9 nit.

Demanis pera curar les MALALTIES NERVIOSES

Elixir polibromurat Amargós

que calma. regularisa y fortifica els nervis

UNIVERSALMENT RECONEGUT PELS METGES MES EMINENTS

Es d'acció ràpida y meravellosa en la EPILEPSIA, (mal de Sant Pau), COREA (ball de Sant Vito), HISTERISME, INSOMNI, CONVULSIONS, VÉRTIGS, MAL DE CAP (migranya) CATARRO DELS NENS, PALPITACIONS D. L COR, DELIRI, DESVANEIXEMENT, PÉRDUA DE LA MEMORIA, AGITACIÓ NOCTURNA y tota classe d'accidents nerviosos.

Exigeixin en totes les etiquetes el nom registrat de BROMURANTINA — Farmacia del Dr. AMARGÓS, PLASSA DE SANTA ANNA, 9

E. BLY

Taller de Fotogravat

Barbará, 35, principal

Armes se compren

Porta de Santa Madrona, 8

POUS ARTESIANS, FIGUEROLA

Aparell patentat. Sense aigua no's paga. Representant: Carvajal, Rambla del Centre, 25.

ESPECTACLES

Teatre Gayarre

MUSIC HALL : VARIÉTÈS

Veritable ramell de flors humanes

entre elles les Belles Azulina, Bombita, Molina, Lulú, Duchesne, Negrita, Ydes, Palmesana Mark-ket, Perla de Sevilla, Lina Morena

BELLA CARMELA

Exit colós dels eminents Duetistes

LES JOUVES

EN TOTES LES SECCIONS VAUDEVILLES Y SARSUELES

¡¡¡TOTS AL GAYARRE!!!

Music-Hall La Buena Sombra Ginjol, 3

Exit de les tardes alegres

AVUI tarde y nit **UN TRUST DE DOS TENORIOS** sarsuela en 3 cuadros

O EL RABO Y EL BIBERÓN

Exitàs a Murcy :: Pepita Conde :: Sultanita

y tota la troupe

Lloc de moda aont regna l'alegria y el bon humor, únic per passar un bon rato, degut a l'abundor d'hermosures reunides en aquet *Paradis*.

Sempre novetats.—Debuts tots els díes.

Entrada lliure :: Restaurant de 1.er ordre :: **Butaca de franc**

GRAN EDEN CONCERT

Music-Hall de primer ordre
Centre de la millor societat internacional

El nou escenari instalat en la Gran Terrasse es una innovació modernista y una idea genial de l'Empresa que vol que l'aristocràtica concurrencia no tingui els inconvenients de l'estiu

40 BELLÍSSIMES ARTISTES

Succés, Exit de

La Espinosa bailarina — **Yossette Verdier** chanteusse

FLORAMY - CERISETTE - CERVANTES

Cada setmana nous debuts

Entrada lliure ═══ **Restaurant de 1.er ordre**

Després del Concert gran ball en el hermós foyer

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant á la carta día y nit

Tots els díes, tarde a les 3.—Nit a les 9.—Troupe de varietés.—Sarsueletes cómic-sugestives.—Nou Cine perfeccionat Películes de la casa Pathé Frères.

Exitàs colossal de la sarsuela burlesca:

EL TRIUNFO DE LA BELLEZA

Teatre Còmic

Segueix representantse en aquet teatre ab gran èxit l'opereta

MOLINOS DE VIENTO

El Chico del Catetín y Las dos Reinas

Acontexament teatral d'aquest any

Exit de la grandiosa sarsuela dels senyors Perrin y Palacios, música del Mestre Rafel Calleja

LA TIERRA DEL SOL

5 hermoses decoracions del celebrat pintor madrileny Lluis Muriel. —Riquíssim vestuari

---

TEATRE ARNAU :: MUSIC-HALL

L'espectàcle de concert més nodrit de Barcelona, 35 hermoses, fresques y atractives dònes de lo més triat que's trova arreu. Aplaudiments entusiastes a les GERMANES SOLSONA en l'obra de més èxit EL RATON. — Succés **La Gitana - Lola Cervantes - Imperial Gutierrez Canela Chico.—SADA YACCO**

El local més fresc, còmodo y elegant, quin foyer es el punt de reunió del món alegre y distingit de Barcelona. Restaurant de primer ordre. Consumacions de classe extra. Servei esmerat. Balls a totes hores.

LA PARISIANA

SAN PAU, 85 (antic jardí de la Gran Peña)

Gran Music - Hall d'istiu, Varietés - Concerts, Atraccions, Revistes-Tir de Colom
Restaurant de primer ordre

Establiment montat en el frondós jardí, únic a Barcelona, a l'altura dels millors del estranger.

Colossal éxit de la nombrosa troupe Franco-Espanyola

en la que figuren notabilíssimes artistes

SUCCÉS

La Bella Ideal CRISANTEMA

completant el programa 35 hermoses artistes

Entrada lliure : Butaques gratis : Servei especial de cotxes

Orquestra del Sindicat Musical de Catalunya

Després del espectacle, gran ball en la platea.—Elegant Foyer independent del jardí.

Proximàment Grándiosos Debuts

Círculo Internacional

Plassa S. Agustí, 3, pral.

Recó alegre plè d'honestitat y de confort.

Balls de societat cada nit, saló de billars, servei esmeradísim y lloc de reunió de *l'élite* barcelonina.

Després de veure el **CÍRCULO INTERNACIONAL**, un home ja's pot morir tranquil.

Any IV.—Num. 134

Barcelona 21 Juny 1911

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ Palayo, 38
Horas de 11 á 1 y de 6 á 8
PREUS DE SUSCRIPCIO
ESPANYA, trimestre . . . . Ptes. 2
ESTRANGER » . . . . » 3
Pago anticipat
Dels trevalls publicats en son responsables els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Festes del gran món

DECIDIDAMENT, segons tenim entès, serà un fet la gran festa nocturna la vetlla de Sant Joan. Hi seràn invitats tots els amics y amigues del Marquès del *monde chic*. Hi anirà si el *tiempo no lo impide* la *crème* de la societat barcelonina. A pesar d'estar segur de que tot son gent d'educació, me permeteré donalshi alguns consells, perque devegades un petit descuit fa caure en ridícol hasta al més *encumbrado*.

Un còdic publicat fa uns quants anys, amb pròlec de'n Teodoro Baró, diu aixís tractantse d'un convit:

Aviso á los comensales

Nadie ha de apoyerse en el respaldo de la silla, sino tener el cuerpo erguido.

Si el espacio es poco holgado, cada cual debe cuidar de no molestar á sus vecinos.

Las señoras procurarán que sus faldas no estorben á los que se sientan á su lado.

Un caballero se *ocupa* de las señoras inmediatas y sin afectación.

Al criado no se le dan las gracias cuando sirve.

Si uno tiene que pedirle algo (al criado) no debe llamarle, sinó hacerle una seña en el momento que aquel mire hacia su lado.

Es ocioso advertir que el cuchillo no ha de llevarse jamás á la boca, eso sería tan inconveniente como recargar el tenedor con carne y vegetales, que deben tomarse por separado.

El tenedor se coge con la mano izquierda y el cuchillo con la derecha.

A medida que se corta se va comiendo, sin precipitación ni sobrada lentitud.

El pan que ya al desplegar la servilleta debe colocarse á la izquierda del plato, se parte sobre este con los dedos.

La sal se toma con la cucharilla.

Evítese el ruído de la masticación, así como el que resulta del choque del cuchillo y tenedor entre sí ó con el plato.

No se sopla nunca la comida; ni se tocan los huesos con los dedos, ni se limpia la salsa de los platos.

El cuchillo y tenedor, concluído cada plato se dejará sobre el mismo.

La cuchara debe quedar también en el plato para que sirvió.

Un caballero no ofrecerá á una señora la mitad de una fruta ni una señora ofrecerá de beber á un caballero.

Una señora que cumpla con las vigilias y haya aceptado un convite que se celebra en día en que quiera observar ciertas limitaciones, puede comer de lo que tiene por conveniente sin hacer ostentación de que se obstiene de determinados platos.

Si uno tiene hipo ó cualquier otro accidente, se retirará sin llamar la ateación para evitar molestia á los demás, volviendo a la mesa cuando haya pasado la indisposición.

***

Si además d'estudiar això disposen d'un bon automovil per no tenir pana els hi assegurem que poden presentarshi tranquilamen la nit de San Joan a la hermesa propietat del Sr. Marquès segurs d'un bon èxit y de no eser criticats per ell y demés familia.

Lerrouxista

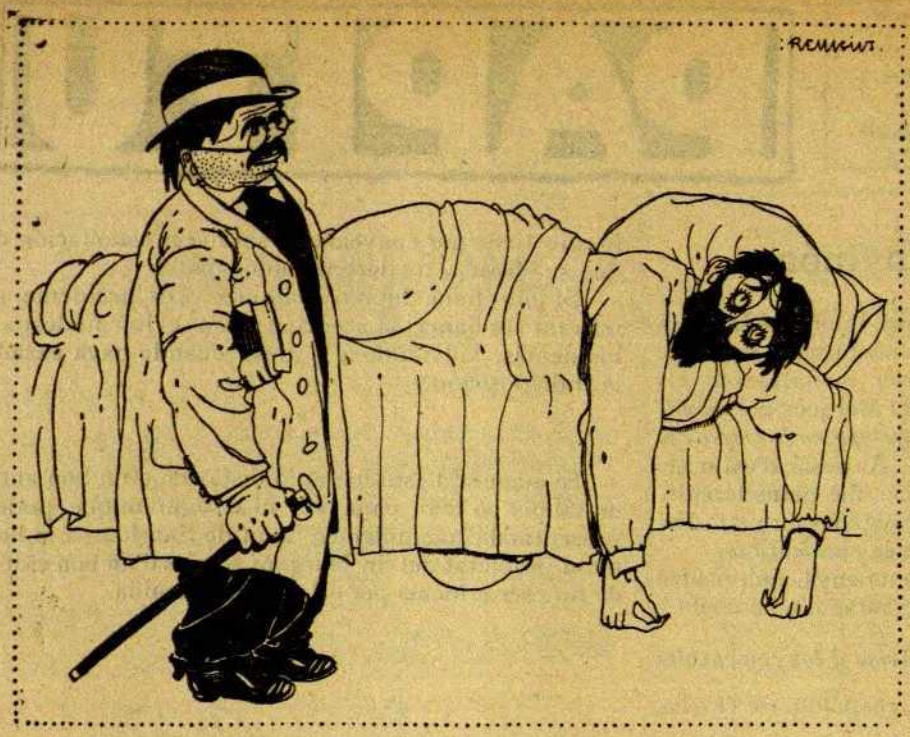
TOTHOM en el partit radical comenta, qui excèpticament, qui amb rabia, l'actitut den Lerroux devant de la desfeta iniciada. Amb que pensa en Lerroux?—se pregunten tots. Y tots unanimement responen: «Es que ja deu tenir quartos».

Però, ne té o no de diners en Lerroux? Heusaqui el que discutíen dos intelectuals lerruxistes. Un d'ells, català, deia a un altre, català també:

—Mira, una vegada, després de sortir de la presó de Madrid, se va dir en Lerroux ¡prou presó! y no hi ha tornat. Quan en Layret, en Junoy y demés, el deixaren quan la Solidaritat, se digué ¡prou catalans! y ja ho veus, ni un català té en el seu estat major A l'anarsen a l' Amèrica, torna a repetir ¡prou de no tenir diners! Y va en automòvil.

Ja ho diuen els nois d'*El Progreso*. No'n volem d'intelectuals y si encara ne queda algún, ens els prenem a broma.

—Ai senyor Doctor, jo'm moro!
—Que sou pessimista...! encara ne teniu per mitja hora al menos!

Les barberíes de Barcelona

(Intermedi).

Ja se sab que un parroquià es tot un'altra cosa que un passavolant. Un parroquià es una persona que té un nom, una familia, una casa parada y una casa al Passeig de Gracia. Un passavolant es un indocumentat, y assegut a la cadira d'una barberia fà més por que goig.

Ningú sab aont va ni d'aont ve, y si se'l tracta amb cert respecte es perque, misteriós com es, ningú sab si'n pot o no'n pot sortir un parroquià. Sapigut es que malaventurada la barbería que s'ha de refiar dels passavolants; amb els que passen volant, com els aucells a la primavera, ja no s'hi compta y se'ls té per una cosa de més a més, sense que amb tot els amos dels establiments, comptat y debatut, en el fons del seu cor, per més desconfiansa que'ls inspirin, no deixen de tenirlos per sers baixats del cel.

Un passavolant en una barbería perfumada com un jardí pel Maig, y aont els cabells naturalment rissats de la dependencia s'enfilen com les enredaderes, es sempre un lleuger aucell que tan pot empendre'l vol y fondres en la blavor del cel, com pot fer niu en un dels calaixos del establiment y posarhi navaja, brotxa, savó, estisores, raspall, màquina del núm. 0 y demés ingredients apropiats a l'acte.

Per més fill d'una ciutat que se sigui, quan s'es passavolant a una barbería, malgrat que aquesta instaurada sigui al carrer per ont cada día del any passem, ens trovem forasters a la propia ciutat que'ns ha vist nèixer y que'ns veu sempre poc més o menys a la mateixa hora. No aconsellaríem a cap dels nostres llegidors que deixés la barbería aont se serveix per anar d'Herodes a Pilats, com un extrany que en una ciutat desconeguda posa a la fonda. Si algún dels nostres estimats parroquians vol deixar l'establiment aont li espurguen la hermosa y abundant cabellera, be estarà que avans no's deixi caure en un altre, segueixi lo bo y millor de Barcelona, com un jove avans d'establirse definitivament a la ciutat que l'ha vist nèixer, viatja per diferents paisos a fi y efecte de poder fer comparanses y adquirir experiencia de lo que es el món.

Segueixi el llegidor barberíes y més barberíes, aont les navajes hi canten com els grills al carrer la tarde y aont les estisores hi refilen les seves més escaientes passades, igual que l'aucell que amb els seus cants sacceja l'aire, com si fós una trincanta bossa de diners. Refresquis en les fonts gemades ont hi brolla un alegre surtidor que remulla la barba afeitada com les esposes amb el pulveritzador mullen les barbes dels seus marits, perque fassin olor y siguin desitjats per les altres dònes que no'ls poden haver y s'han de fer repicar.

Allí hi podrà contemplar la cara familiar del PAPITU, terror dels amos barbers y consol y alegría dels fadrins y allí hi podrà adquirir l'hermosura que en aquet món es tan envejada. Allí's podrà mirar y remirar al mirall, com si fos sol a casa seva, y ningú hi tindrà rès que dir, perque tots els que freqüenten aquets establiments s'hi miren y s'hi tornen a mirar, com si l'emmirallarse fos la cosa més natural del món.

Son els fadríns barbers àngels que comuniquen, o més ben dit, encomanen l'hermosura, a totes les persones que correm per aquí terra y caiem a les seves mans. Dotats per la naturalesa d'un rostre afable y d'uns cabells que podríen figurar en qualsevol professó de Corpus acompanyats d'un mocador de carmel-los y iluminats per un ciri, son l'admiració del client, que no té altre ideal d'hermosura que l'assemblarshi tan com possible sigui.

Posant els ulls al mirall s'hi veu a sí mateix y al dependent que'l serveix, podent fer comparacions y podent dirigir l'obra que'l barber li realisa al cap.

Aquesta admiració, quan no passa dels seus naturals límits es convenient y aconsellable, però ja no ho es tant quan el colze del parroquià, amb el bras dissimuladament apoiat a la barana del silló, surt massa enfora, dificultant la feina del dependent, si aquet es lo que ha de ser.

Tot lo que sigui convertir la noble ciutat de Barcelona en una Sodoma o Gomorra y als barcelonins en sodometes o gomorretes, no pot merèixer l'aprovació

del PAPITU que si no té la virilitat del capitost Lerroux, poc se n'hi falta.

Catalunya, comptat gran, no pot veure comensar la seva decadencia sense haver florit com es del càs. Quan sigui l'hora de decaure, no direm que no y nosaltres serem els primers de ter els ulls grossos, però ara com ara no estem per aquestes coses y si convé arrivarem fins a demanar al governador d'aquesta provincia que ordeni la supressió de les baranes dels sillons a les barberíes y que en comptes de cadires de brassos que donen motius als brassos del parroquià atrevit, hi posin cadires com les altres.

Avans de veure ressucitar, avans d'hora, Ninin y Babilonia, al pla de la Boquería, estem decidits a tot; en cambi, ja hem dit y repetim que quan sigui l'hora sabrem fer els ulls grossos, perque ni a tocats y posats, ni a lliberals, ningú ens guanya. Per ara y tant no estem disposats a que cada ciutadà sigui un sodometa com una casa. Cada cosa pel seu temps com les figues per l'Agost y que ningú passi ansia que quan sigui l'hora la gent ja daràn senyals.

Per lo demés, si hem de usar la franquesa que'ns caracterisa, de la nostra excursió literaria per les barberíes se'n despren que'ls temps en que Barcelona aumentarà la ja per desgracia llarga llista de les ciutats víctimes de la decadencia, encara son lluny. La més extricta moralitat enmaridada a la més poderosa virilitat catalana floreix en les perfumades barberíes tan els dies d'entre setmana com el mateix dissabte a l'hora de la teina.

admeti recursos per anar *tirant*. Si el *¡Cucut!* no fos una vella seca y pansida potser encara posaría un anunci al *Diluvio*. El PAPITU no ho necessita y avui, com deia el mateix senyor Ruc que no bado desde *La Veu, agotant setmanalment les seves quantioses edicions*, més que en disposició d'acceptar un misteriós senyor que pagui, està en disposició de posar pis a la noia més maca de Barcelona, per lo qual s'admeten proposicions, a la Redacció, Pelayo 38, de 11 a 2 de la nit.

El *¡Cucut!* rendintse a la evidencia y comentant l'article del senyor Rucquenobado aont aquet l'hi feia el poe favor de dir que nosaltres despatxavem totes les edicions, deia que efectivament era cert, però que a l'istiu no'l veníam tant perque tothom se'n anava a fora.

Que no s'espanti'l *¡Cucut!:* aquest istiu justament tenim projectada una informació bastant pujada de color, amb la que no es fàcil que pugui competir el clerical y passat de moda setmanari; del qui els mateixos venedors de diaris que'ns venen a buscar el PAPITU ens deien amb la seva ingenuitat: — Hem tingut sort del PAPITU, perque an el *¡Cucut!* ja ningú'l vol.

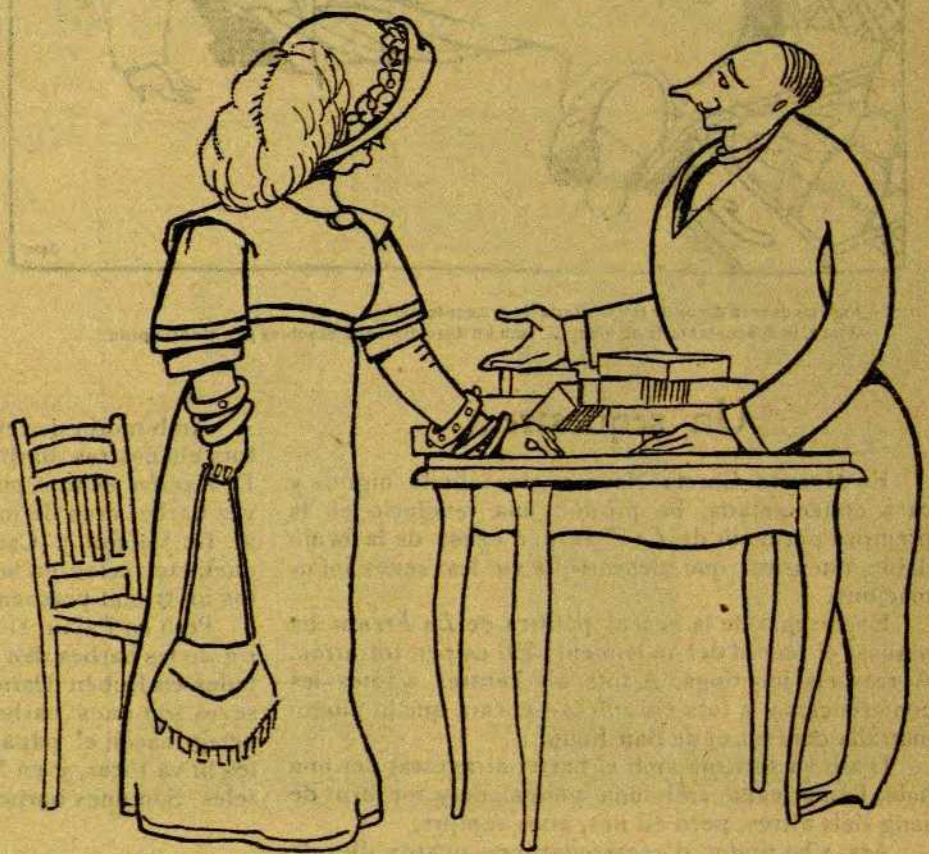

La llegenda del PAPITU

Cada vegada que'l *¡Cucut!* mogut per l'enveja de que ell pert cada día més llegidors y nosaltres en guanyem, parla d'un misteriós subjecte gran moralista y persona molt ben reputada, segons diu el setmanari clerical, que està interessada en la publicació del PAPITU, setmanari pornogràfic, segons diu també el *¡Cucut!* morintse d'enveja perque ell no ho pot ser.

Corre la llegenda de que'l PAPITU té un senyor que paga. El PAPITU, afortunadament, se guanya la vida d'una manera explèndida y no necessita senyors que posin pis; el PAPITU no es una noia maca que

LA CATALANISACIÓ D'ESPANYA

—... Vol que li portin a domicili?

—No.... más m'estimeria que me lo llevassen a mi cassa: Bilbado sincuentidós principal.

—Amb cinquanta duros de renda diaris, jo m'acontentaría,
—Doncs, jo m'acontentaría ab menys... amb un duro diari que'm sobrés ja'n tindría prou.

Un seqüestre...

En Moreno García Navarro de infinits bigotis y cara endemoniada, ha produit una revolució en la prempsa per medi de *La Prensa*, a causa de la formidable intensitat que desenrrolla en les seves informacions.

Encarregat de la secció política de *La Prensa*, ha realisat el record del moviment. Ell es per tot arreu. A tots els meetings. A tots els centres, a totes les conferencies y a tots els aplecs—encara que hi plogui metralla com en el de San Feliu.

D'allí va sortirne amb el barret atravessat per una bala, l'americana amb una punyalada y tot brut de sang dels altres, però ell ilés, aixís sempre.

Ara, s'ha tingut d'encarregar uns quants dies de la secció judicial de l'avans anomenat diari per malaltía del redactor y vetaquí que ja ha produit formidables y sensacionals informacions.

Un día trovà una dona segrestada 70 anys seguits; al altre una senyora de la aristocracia que ha anat a la presó, per acusàrsela d'haver robat una criatura, a una pobre aragonesa.

Una milionaria a la presó! En volen de soroll! Els uns qu'en Moreno aquí, altres qu'en Moreno allà, y ell com sempre ilès.

A propòsit del fet de la millonaria parlaven quatre advocats discutint el cas que porten en Vallés y Ribot y en Munner. Entre els advocats hi havía en Sardà, passant den Lluhí, que amb una rialleta diguè:

«Per mi es molt senzill això. Se deixa crèixer la criatura y si surt parlant en aragonés, tindrà raò la pobre; si en català la rica.»

Al acabar de dir aixó en Sardà reia, en Tort també, l'Almeda idem, y en Moragas tot capficat pensava en si tindría raò en Sardà

Ont hi ha pèl...

Amb motiu de tenir per hoste an en Valle Incläan, tots els nostres barbuts estàn d'enhorabona. El gran D. Ramón es tant pilós, que uns han dit que les seves barbes eren de jueu, y uns altres de frare caputxí. En Valentí y Camp, l'Albó, en Sampere y Miquel, etc., celebren la gloria den Valle Incläan, com si fos un triomf personal.

Però en Palau, el professor de l'Universitat, se'n riu de les barbes den Valle Incläan. No les haurà cantades en Ruben Dario, com a les d'aquest, però les seves son unes barbes glorioses. Una vegada, en una pelegrinació, el papa, voluntaria o involuntariament, les hi va tocar, y en Palau mai més ha tornat a tallàrseles. Son unes barbes amb olor de santetat.

Faians Català

A les cada día més concorregudes galeríes del Faians Català, a la bona direcció de les quals tan contribueix la simpàtica senyora María, digna esposa del amo del establiment, amb la seva activitat y disposició, senyora que, cada vegada que la fem sortir al PAPITU, té un disgust fins al punt d'havernos fet dir que si'n parlavem més, ens faría agafar, hi ha oberta de bat a bat una exposició de fotografíes, que no podem alabar perque tenim la consigna d'alabar no més que les exposicions de pintura y escultura y encara segons quines.

En l'anunci d'aquesta Exposició fotogràfica s'hi parlava *del difícil art de la fotografia*.

No negarem que aquest art, que encara no fà quatre díes se'l creia destinat a fer desaparèixer la pintura, sigui un art difícil, tenint en comte que d'arts n'hi ha ben pocs de fàcils y que com diu molt bé la dita: *ars longa, vita brevis*, però, sí que direm, segons confessió d'un fotograf amic nostre, que dintre'l mateix art fotogràfic, com en totes les coses d'aquest món, hi ha més fàcil y més difícil.

—Sembla que no—ens deia—y la figura es molt més difícil que'l paisatge.

No tenim cap inconvenient en creureho y menys inconvenient en publicarho, perque es una frase que farà gracia als nostres llegidors, que tot el día van al darrera de frases com aquesta.

Per lo demés, tornant a la senyora María, y perque no se'ns digui que som pesats, li demanem que no s'ho prengui aixís, més a més quan no tenim prou boca per alabarla, y el seu senyor ja sab que nosaltres no volem mal a ningú, y que es pecat el qui'ns fà mal.

Santa innoscencia

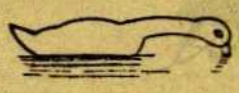
En una de les víes més ben freqüentades de la nostra Barcelona, el carrer de Sant Pau, dos xicotets se barallen per qüestions de joc. La disputa puja de tò y per fi l'un diu al altre:

—Bestia bruta! Fill de... cabra!

—Això tu, respon el contrari, que tens el pare a Buenos-Aires y la teva mare ha tingut una criatura.

L'altre de moment queda sorprès, però es refà desseguida y replica:

—Sí, però s'escriuen, sabs?

La gotera

A Vilanova y Geltrú hi ha molta gent de cabals, cabals guanyats honradament, sigui venent vi, sigui prenent el sol a l'illa de Cuba, sigui fent viatges a Barcelona y prenent l'ombra a la Borsa quan allò de la febre d'or.

A un d'aquets acabalats vilanovins li va passar per la barretina ferse pintar al oli el sostre del menjador. L'assumpte per de comptat era un cel blau, aucells volanthi, flors sortint per un costat y un poètic nuvol.

Comensa l'artista encarregat de l'obra la seva tasca y anaren sortint dels seus pinzells, cel blau, flors y aucells. Finalment la emprengué amb el nuvol y dali, dali, per fi en queda satisfet y digué al amo del sostre, quan aquet l'anà a visitar com ho feia a diari:

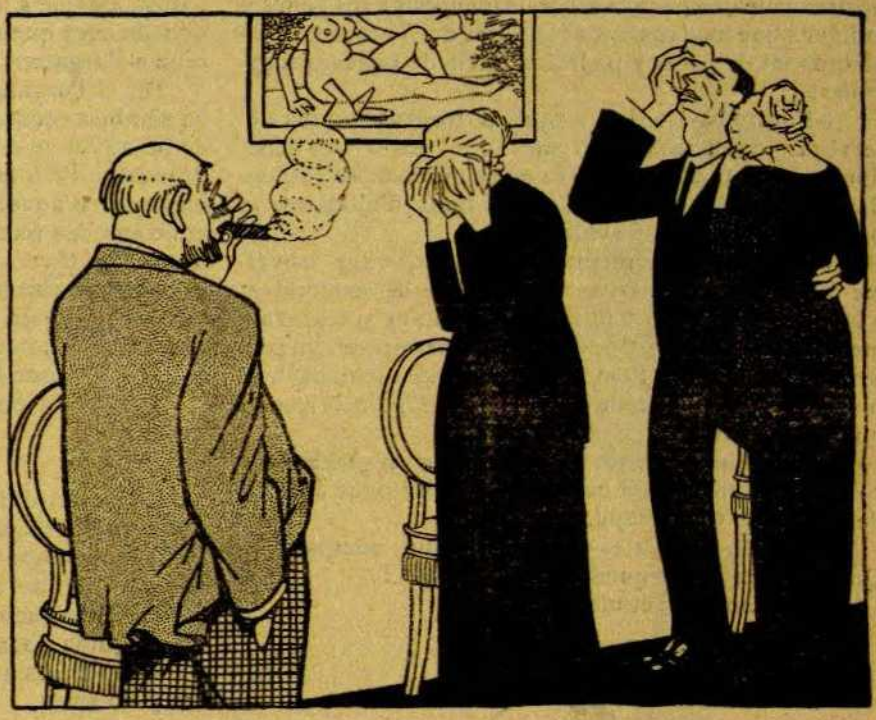
—Ja està. Eh? Que li sembla aquet nuvol?

—Home! li diré. Aquet nuvol? Aquet nuvol? Sab que'm sembla? Una gotera.

Deixebles avensades

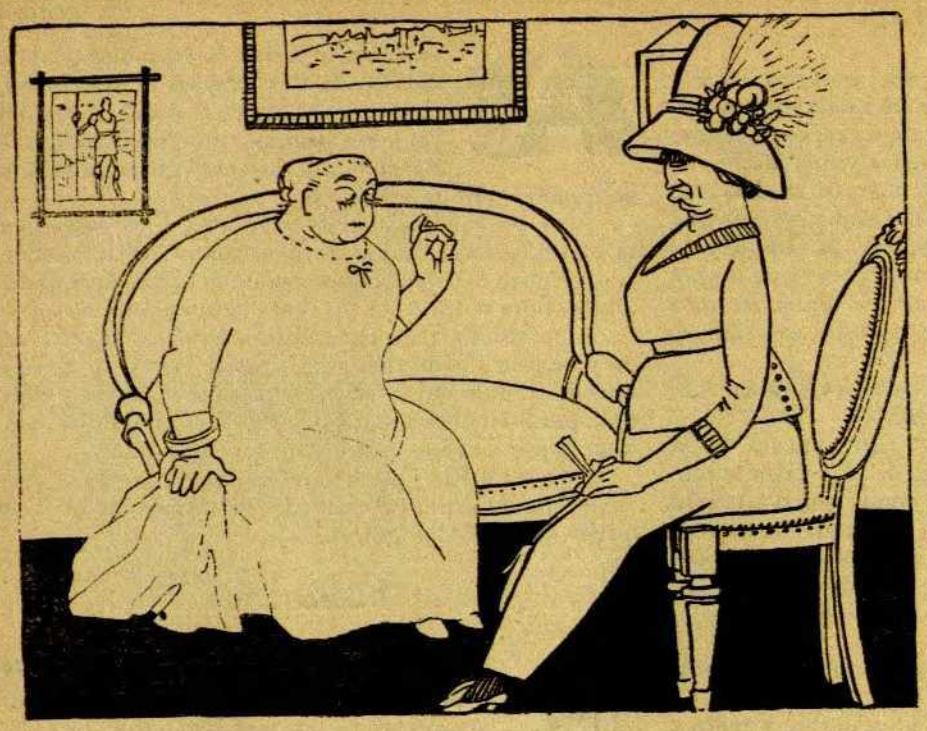
A pocs díes arrivà de Londres un xicot d'aquesta ciutat, trempat, de bona casa, però una mica tarambana y que s'havía vist obligat a fer el viatge a la ciutat de la boira y els set milions d'habitants, perseguit per uns senyors que van al café del Rhin, un día en que la gent de casa seva se negaren a seguir

INFALIBILITAT

—Li hem fet tot lo que vostè ha ordenat y no l'hem pogut salvar. ¡Al doctor, no li ha entès el mal!

—Ha estat un mal-entès, ho confesso.

DESDEJUNIS

—Lo que es jo no puc passarme de la meva sopeta de ceba y un parell d'ous.
—Al no! Jo trovo que no hi ha com el combregar dels Caputxins: es agradable y no enfarfega.

pagar lletres y satisfer pagarés. Amics per fi altra volta amb la familia, el xicot, com deiem, retorna a Barcelona y un cop aquí, assegut en la terrassa d'un dels nostres cafès, explicava als seus companys les penes y fadigues que havíapassat a les vores del Tàmesis, quan abandonat de pares y padrins s'havía de buscar les garrofes.

—Figureuvos— deia —que'm trovava un día desesperat, no'm quedaven més que dos o tres schellings a la butxaca y la meva mare m'havía fet respondre que si volía que ella m'ajudés tenía d'ajudarme jo primer y posarme a trevallar.

Com ferho? Caminant sense nort, vaig trovarme tot d'un plegat davant d'un colegi de senyoretes; a la porta hi havía un avís. La feina no m'apressava y me vaig posar a llegirlo. Oh sort! Necessitaven un professor de castellà. Ja'm teniu a dintre demanant la plassa y no sé pas com ho vaig ferho, però el cas es que van donàrmela.

Ja'm teniu de mestre de senyoretes, y gracies a la colocació y ensenyant castellà he fet les paus amb els de casa y he tornat aquí.

—Pobres colegiales—respongué un company.—Que'n deuen haver quedat d'avensades...!

—Que no? De set mesos.

Tercerilles

El diumenge se va inaugurar la «Casa de América» assistinthi totes les autoritats, inclòs el senyor batlle, l'excelentíssim marquès de Marianao. Tothom, pera estar en caràcter, anava d'americana. A l'acabar el seu discurset, el senyor marquès va y comensa a aplaudirse com una criatura. Tots, naturalment, seguiren, però tots se miraven els uns als altres, extranyats de la frescura del senyor de Marianao.

Una altra autoritat, que no anomenem, pera no suscitar una colisió d'autoritats, va dir, veient allò:

—*Hombre, este señor es el Juan Palomo de la oratoria.*

En els cines, s'ha estrenat una película amb escenes de *La divina Comedia*. Nosaltres crèiem que'ls pecadors del pecat d'amor, serían a l'Infern, però vegerem, amb una egoista alegría, que tots els luxuriosos, els quebrantadors del sisè manament, estaven en el Purgatori. Se veu que tant en aquesta vida com en l'altra, els que's llensen en brassos de l'amor, sense aquella cura que's té de posar en totes les coses, pateixen Purgatori.

Per el Purgatori, vagava un senyor, en el qual ens va semblar reconèixer al popular Dr. Pizà, que tant de bé ha fet en aquest món amb els seus acreditats específics. Però tant mala cara posava, que'ns va semblar que en aquell Purgatori no feia gaire negoci. Un amic ens feu fixar en que de tant en tant obría la boca, com si recités, planyentse, aquells versos tant populars fa vuit o deu anys:

Quin escàndol, quin escàndol
Lo que passa aquí
usar les càpsules, les càpsules
de Sandal Midíl

La professó del Corpus va esser un tracàs. Per la por a que hi hagués alguna cosa, no hi havíen dònes. Heusaquí en que pot assemblarse la professó de Corpus y el ball del PAPITU, de trista memoria.

En Moraguetes la veia passar.

—Quina poca gent!—li digueren.

—No'n fassin cas. Es que la professó va per dintre y no's veu.

Teatres y Concerts

Com que casi no hi ha enlloc més que a Novetats aont s'estreni seguidament y els còmics trevallin amb aquella serietat, a Novetats s'ha de refugiar el crític.

El dijous s'estrenà un equilibri sentimental dels senyors J. y S. Alvarez Quintero. Aquets senyors, per qui tinc una veritable admiració y simpatía, se veu que després de un dels seus grans èxits se digueren:

—*Ahora más dificultoso!*

Y seguidament escrigueren l'equilibri de que parlem y que batejaren amb el poètic nom de *La flor de la vida*. En comptes de la flor de la vida se'n hauría de dir la escala de la vida, perque es un dramet que's comensa de criatures, s'arriva a joves, es passa per homes y dònes fets y s'acaba entre vellets. Tot això ho fa una parella a la qual no passa més que estimarse y no casarse perque no son del mateix bras. De personatges no hi surt més que l'avans dita parella; amb aquets elements ja ho veuen si n'es de dificultós arrivar a ter tres actes sense aburrir al públic. Tant dificultós, que'ls senyors Quintero no's sortiren amb la seva y si el públic aplaudí mercès a la seva trassa y a la bona execució, això no vol dir que a la sortida no penses: —Tres actes y dos personatges? Ja m'afeitaràs demà. El primer acte—simfonía pastoril—amb tot y el truc del cego, es el millor; el segon ja es de melodrama, el tercer y més dolent d'un sentimentalisme cursi. La execució, com ja s'ha dit, bona, y la presentació de primera.

Molt més que *La flor de la vida* va plaurens el sainet *Zaragatas* dels mateixos autors. No es cap *Buena* ni *Mala Sombra* el tal sainet, però hi surten un grapat de tipos molt graciosos y fa passar divertidament la estona. L'interpretació fou també bona.

El cèlebre manco no de Lepanto, sinó de Galicia, don Ramón del Valle y Inclan y de Montenegro, estrenà diumenge al vespre, en el mateix teatre de que venim parlant, la tragedia *Voces de Gesta*.

S'havía propalat la noticia de que l'obra de don Ramón era un toc de clarí als benemèrits requetens. Rès més fals, cavallers; si algun toc se sent en el curs de la obra es toc a funerals per les idees dels qui voldrien tornar a veure com els soldats, se juguen les dònes al tuti o al cau.

Endemés qui vulgui apendre de parlar en castellà que vagi a sentir la tragedia del senyor Valle y qui vulgui delitarse amb la música d'uns versos cisellats com una joia que fassi el mateix camí.

La estructura de la obra es la d'una tragedia de la Grecia y això també va plaure molt al crític qui, com ja té dit, està per lo clàssic.

Tots els actors s'esforsaren tant com pogueren en quedar be y en realitat ho conseguiren molt sovint, distingintse els senyors Mendoza, la senyoreta Blanco y altres.

Acabada la tragedia els mateixos senyors estrenaren una obreta del Allens Pekins de Borbón *Fuerguesitas*. La cosa té dos o tres xistes bons y en ella se distingí l'actor encarregat del paper de *Fuerguesitas*.

Al Nou han estrenat *Gente menuda* que no hem pogut veure però que diuen está be.

Al Tívoli segueixen amb l'opereta.

TAINE.

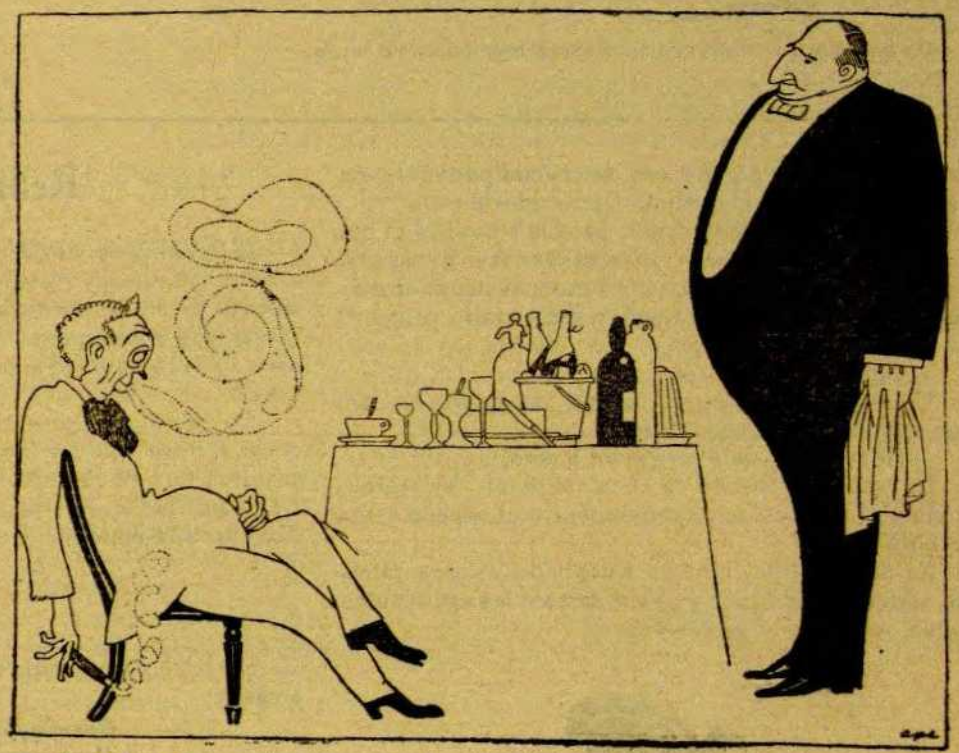

La fatalitat

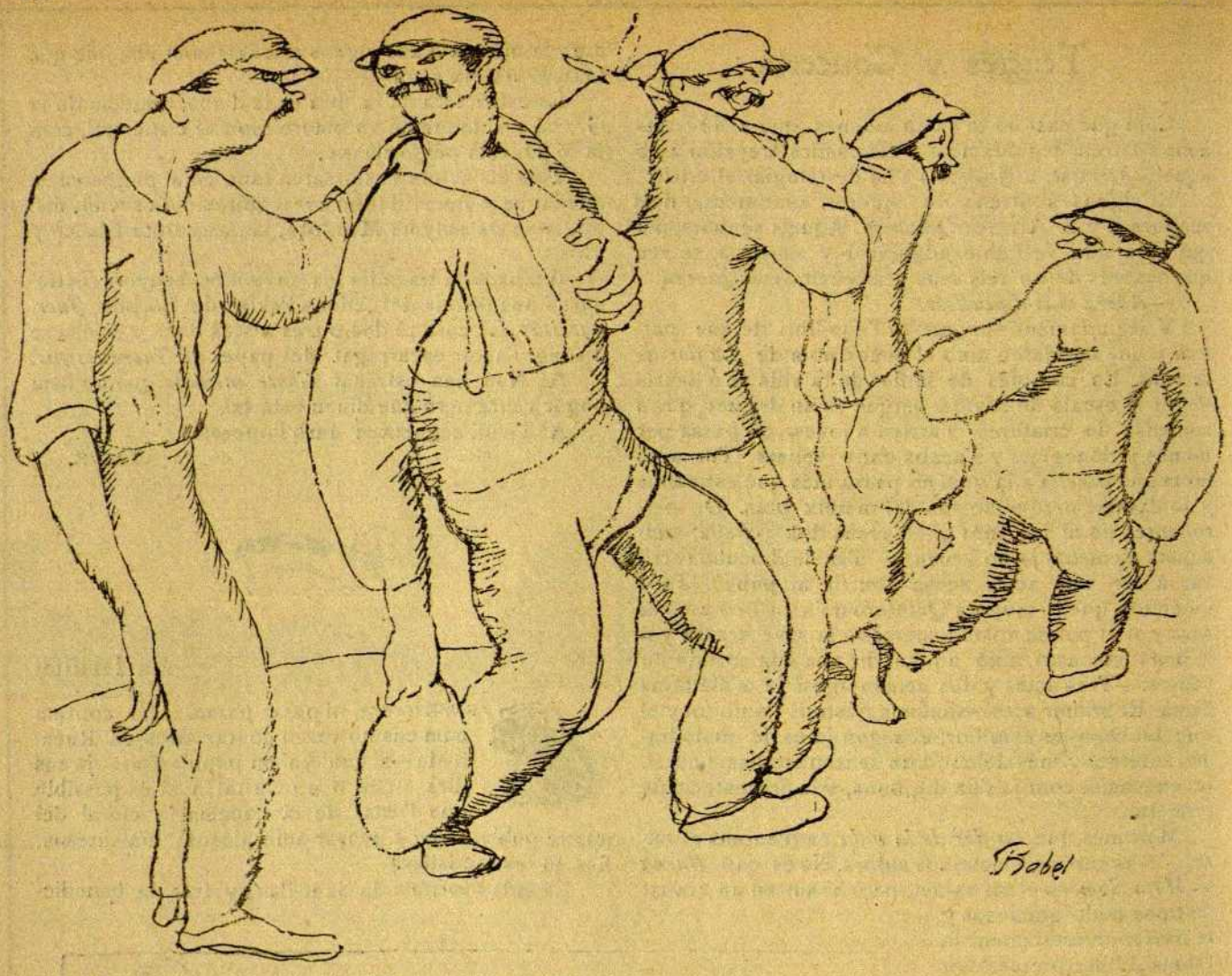

ENSE treure, ni posar paraula, ho contem com ens ho varen contar. Mossen Rucabado—al qual volem popularisar—ja ens dirà si es o no veritat, y si es possible que l'estat de la conciencia moral del nostre poble, arrivi a pensar amb picants malentesos, fins en les sacristíes.

Llegida l'epístola de Sant Pau y feta la benedic-

—Qué vol el senyor?
—El compte y un municipal.

—Es festa, home, avui; han tancat la fàbrica perque s'ha mort el burgès.

ció, els nuvis y alguns del seus acompanyants, entraren en la sacristía a firmar l'acta matrimonial.

El nuvi va esser el primer, perque'l nuvi es el que té de comensar sempre en aquets casos. El capellà, li posà al devant el llibre; però'l nuvi, avans de firmar, pera posar la firma més amunt o més avall, preguntà amb veu alta al capellà:

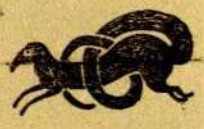
—Ont va la dòna?

Un amic, d'aquells que van als casaments no més que a fer brometa, respongué:

—Home, això no's pregunta: a sota!

La sacristía perdé la seva serietat. Va riure la nuvia y el nuvi y l'acompanyament y el capellà y fins l'escolà.

Es una fatalitat, mossen Rucabado, es una fatalitat, aquesta de que la dòna, fins en les escriptures, vagi a sota.

Relliscades

L'*Ugolino*, en *El Ciero*, va escriure com a títol d'un article: «Je suis, j'y reste.» Als tres o quatre díes se rectificava dient: «la meva mala lletra me va fer escriure *Je suis, j'y reste*, que es un disbarat, en lloc de *J'y sois, j'y reste*, que es lo que mana la gramàtica francesa.»

Lo que diu la gramàtica francesa es: «J'y suis, j'y reste.», frase que va dir el mariscal Mac-Mahon, al pendre'l fort de Malakoff. Que es lo que's va dir l'*Ugolino*. He comès una relliscada? Doncs ne farè dues amb la mateixa. *J'y suis, j'y reste...*

Un retol d'una vaquería. No citem el carrer, com a càstic:

Granja del Basos.
Pastorando las vacas
en las horillas del rio.

El Gayarre

Amb aquet article comensa la descripció vida y historia dels cafès concerts de Barcelona. Ningú pot figurarse les engunies, sufriments y sobre tot remordiments y escrúpuls de conciencia, que'ns costa aquesta enquesta; però creiem que pot ser agradable al amic llegidor y el llegidor es per nosaltres lo més sagrat que hi ha.

El teatre es completament igual, en el seu desenrotllo a una gallina. Un ou se torna una gallina després una gallina se torna un ou. Un cinematograf se torna un teatre, un teatre se torna un cinematograf. El primer es el càs del Gayarre, el segon el del gloriós y desgraciat teatre o ex-teatre del carrer de Montserrat

El Gayarre de bon principi era una barraqueta cinematogràfica amb una tela pera projectar les películes tota plena de pixarades de rata y... si, ja ho sé que molts diràn que aquestes coses ja les saben de memoria, però aquets que prenguin paciencia, potser se'n contaràn d'altres que no sabien y sobre tot que tinguin present que aquets articles

per la verge son fets-qu'encar ignori
d'un bell aimant-l'ubriagador respir.
Son per l'adolescent-novici encare.
En les arts de l'amor-y els seus camins.

Amb això quedem en que la tela era tacada; en que per entre les taules se veien les estrelles o entrava la pluja; en que a terra hi havia una alfombra d'esclofolles de cacauets y d'avellanes, de puntes de caliquenyo y de Saetas y Piripitipis arrugats.

La fatxada, no'm parlem de la fatxada perque com era ha quedat y a en Torres val més no parlarnhi perque se veu que la té com a Mascota aquella paret d'aduar que dona a ne'l Paralel.

Molt bé, donces un día entre mitg de lss pelícoles hi va incrustar balladores, després tot varen ser balladores y després amb balladores, pesses sicalíptiques

El públic vinga acudir, y *duro* amb anarhi, y duro amb pagar lo que demanessin. Per fi en Torres va va fer un sanwich de pussa.

avergonyirse y sense montar un Eden ni Alcàzar va adecentar el local y va ferhi posar palcos y graderíes per que hi capigués més gent.

Y aixís estem, a dintre net, amb palcos, butaques y graderíes, a fora igual qu'era avans y al sostre poc més o menys.

Ens faltava veure l'interior de l'escenari, lloc pecaminós, y pera servir als nostres llegidors ens decidírem a entrarhi lo que fèrem en la agradable companyía del senyor Claramunt, agradable *regiseur*. Allí ens foren presentades les més opulentes flors de la *troupe* y tal com ens les posarem al trau com aquell qui diu les oferim al respectable, salvant error u omissió.

Coneixèrem en aquells camarots immòbils de teatre, com s'ha dit, a una tal Duchesne, argelina y la mar de sentimental, parta parits quatre fills y trevalla pera mantenirne dos. Sort que la conegueren la primera, perque si no ens treu l'humor.

Junt amb aquesta de les quatre criatures s'hi vestía una altra noia. Segons ella no té historia, se diu Molina y, segons ella també, podría aplicàrseli allò de

per la verge son fets
encara que no ignori rès.

Ràpidament coneguèrem a la Bombita, qui, segons s'assegura, ha fet coneixensa amb el donzell en el Lyon d'Or, y per cert que'l tal donzell hi té influencia en el dit cafè.

A continuació forem presentats a la hermosa Sulina que, segons totes les probabilitats, deixa la sicalipsis y es dedicarà a formar part d'una companyía de teatre català. De conformitat amb dits propòsits pren llissons d'un aplaudit y cèlebre primer actor.

També coneixerem a la senyoreta X (a) La Palmesana, no'ns volgué confiar rès y tinguerem d'acontentarnos amb saber lo ja sabut, es a dir qu'havía passat de *camarera* a coupletista.

Referent a la Carmela no necessitavem presentacions; la Carmela es d'aquelles de *yo á los palacios subí, yo á las cabañas bajé*, y que en les seves volades amoroses tan aviat s'atura amb un aristòcrata, com amb un pixa-tinters, com amb un agent de policía.

Y de la Nelly-Nell, què? La Nelly-Nell es ja barcelonina. Ella ha resseguit el món y pel que sembla ara s'ha fixat al Born. N'hi ha tantes per contar de la Nelly! Serà tan divertit el día en que comentem els seus amors y amoríos que no volem desflorar una tan bella historia.

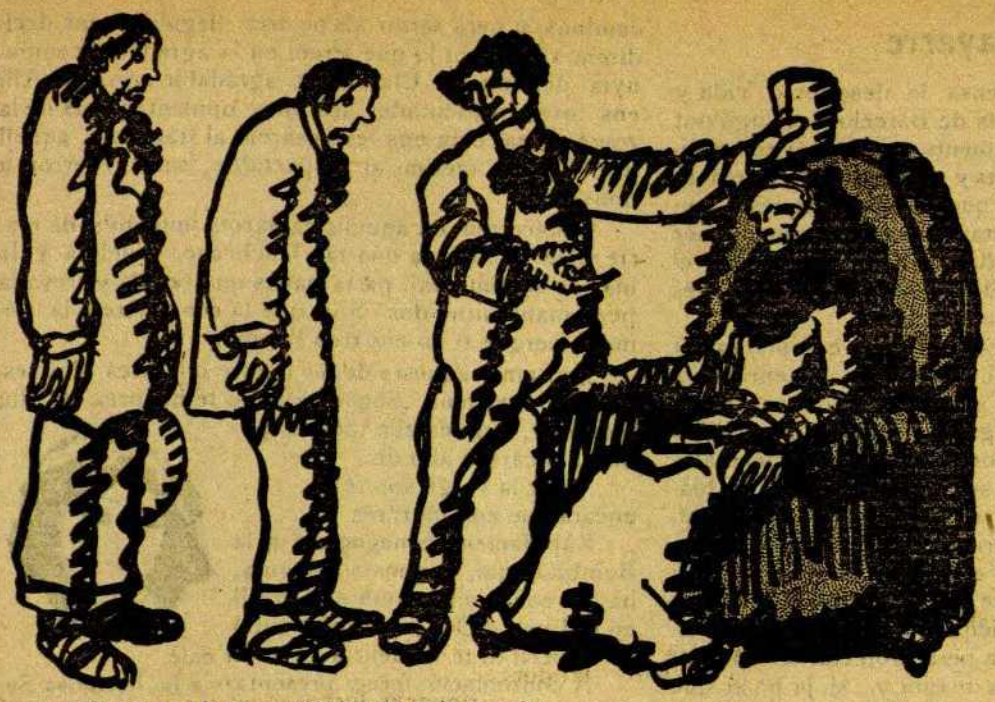
Queden els Jouvens, duetistes, d'historia llarga també. El día en que ens ocupem de la Nelly, ho farem d'ells juntament.

Lo que sí volem recomenarlos es que quan s'agafin no apretin tan fort, perque si no els surten unes senyals als brassos que'lls prou diuen que son dels dits. però tothom ho pren per petons.

Moltes y moltes mès ne queden, però per avui ja n'hi ha prou.

AMADEU.

—Tinc el gust de presentaishi la mare que'm va parir.

escenograf de fama, estrenarà corbates més llargues que les seves patilles; l'empressari traduirà al català una comedia del castellà; el Doctor conreurá la pastilla y en Badoret, axafaràgossos, gats, criatures, capellans y pollastres a vuitcens l'hora. El *sanyó* Oller, traduirà *El Conde de Luxemburgo*, pera la biblioteca catalana del *Avenç*.

Don Narcís Olano, després d'asisstir a la coronació del rei d'Anglaterra, en representació dels seus amics de la peixera del Circol del Liceu, passarà cinc díes a Carlsbad y tres mesos a La Roca (Granollers). *Don Pelmacio* Iglesias, anirà a Covadonga a portar un ciri tan alt com ell (0'75 centímetres); l'Aldavert y en Guimerà a les Guinguetes y aniràn a fer un arròs sota'l gloriós Pí de les tres branques, convidats pel Rector de l'Unió Catalanista, senyor Martí Julià; l'Utrillo passarà la lluna de mel a Sitjes; en Viura a Matadepera, doncs se trova viudo altra volta; en Nisi Puig, es banyarà en aigues del Tirreny; en Gual a Sarrià; Na Narcisa Freixes y els seus grills a Vallvidrera, que hi han boscos y cassadors pel Setembre; en Figuerola a la Central de Telèfonos; en Vinaixa a Trouville, que per fi ha trovat el camí d'anarhi; en Cirici Ventalló, a Matadebola; en Lluiset Turull, a Biarritz, a no deixarne ni una; en Pau Turull, a lluir els bigotis a Luchon y a la festa major de Sabadell; el *chico* Planàs, a la Nigricia; en Pedrell a Munich, a no estrenar el pròlec dels *Pirineus*; en Pirin *donde haiga chic*; *los de Vidal* a Sitjes y Camprodon a colocar formatjes; *lo* Pere Corominas, al Poble... de la Rambla de les Flors; en Valentí y Camp, a Leipzig, a donar conferencies sabre'l *crece-pelo*; el Comte de Santa María de Pomès, a la cova de Sant Ignaci, y el Peiu, a Amsterdam a continuar sos profitosos estudis.

Per ara son aquestes les noticies estiuenques que'ls nostres prohoms de la política, arts, ciencies y industries, han tingut l'amabilitat de comunicarnos.

Si hi falta alguna referencia, la casa, sempre a la disposició dels seus conseqüents llegidors, subsanarà la omisió. Y perque vegin que'ls nois del PAPITU, sempre pensen amb els qui'ls estimen de cor, els anuncia, que'n un dels propers números, insertarem els partes telegràfics que rebrem directament de Londres, durant les festes de la coronació del rei Jordi. Els telegrames seràn una sorpresa y quan sàpiguen qui es l'aristòcrata que'ns els enviarà, en tindràn un altra. Ja veuràn.

UN QUI CORRE.

Estiuenques

Preparatius de viatge

Ja som al temps de la calor. Corpus ha passat y passaràn Sant Joan y Sant Pere. Després vindrà la d'anar a fora; hi anirà qui pugui, que molts serem els qui restarem en la mai prou alabada Barcelona.

Els nostres amics, ens comuniquen per endavant els llocs d'istiu ont pensen anar, comunicació que trovem molt encertada, doncs avui per avui, y per molts anys sigui, nostre vert setmanari, pot considerarse com l'indiscutible glosari de la Barcelona selecta, de que disfrutem.

Per ara, aquí tenen una informació, si no complerta, fidedigne y envejable.

Anirà al Masnou per dos mesos, després de passar vuit díes a Suissa, nostre vinater amic, don Pere Caruso Maristany. L'aristocratic Marquès d'Alella, naturalment estiuejerà a la no menys aristocràtica terra del bon vi. Els amorosos germans Calvet y Pintó, epatarant a la platja de Sant Sebastià de la Barceloneta y tal volta s'arrivin a Arenys de Mar. El nostre consequent amic y senador, don Joan Forgas, passarà un parell de mesos a Ginebra, traduint al castellà, *L'únic*, de Max Stirner. Sempre haviem dit que'n Forgas, era únic...

En Junoy, estiuejerà a Puigcerdà, lo mateix que'n Vilumara, en Franqueza del Principal y el doctor Andreu, potentat pare d'en Badoret. L'actual director de nostra confrare *La Publicidad*, reposarà de les seves tasques polítiques y de tant en tant escriurà an en Cambó, que serà a Spitzberg a estudiar la municipalisació dels serveis del illa dels Pingüins; don Maurici,

—Anem al cementiri?
—Y què hi anirem a fer al cementiri...?
—A fernos un tip de riure, home.

El rabiós

En Pepet Casulleres, tenía lo que s'en diu un mal geni. Era home plè de promptes y no volía que del dit al fet hi hagués gran tret. Trevallador infadigable; honrat a carta cabal y respectuós amb els seus principals, passava la vida de casa al magatzèm y del magatzèm a casa, tenint només desocupades les festes a la tarde.

Les festes a la tarde passades amb els companys fent el dòmino a la cervecería Munic de la Plassa de Catalunya, eren per ell unes quantes hores que li sobraben de la vida y encare no havía trovat en què ocuparles dignament. El *dómino* no'l satisfeia y jugaba perquè hi havía caigut en una pensada profitosa.

De cop y volta se li va acudir fer un pensament. Casarse sería lo més propi del seu caràcter y de la seva edat y tal dit tal fet, va buscar y va trovar xicota; una xicota revinguda, frescal y plena de carns per lo que en Pepet Casulleres va creure que li convindría.

Però, hi havía pel festeig una dificultat. En Pepet Casulleres era un home de fets y no de paraules, y cosa sapiguda es que un festeig, que vulgui passar per decorós, s'ha d'acontentar amb paraules y no amb fets. El conflicte no deixava de ser un bon conflicte y el promès, pràctic com a bon magatzemista no va tardar a resoldrel.

El diumenge a la tarde, en comptes d'anar a fer el *dómino* anaba a casa la promesa. Parlaba poc y no feia rès que no hagués estat a missa, però partint del principi que diu: ni la teva ni la meva, s'acontentaba passant les seves mans tant com les circunstancies li permetíen, pel cos frescal y revingut de la noia.

Aquesta, que desseguida va coneixer el geni del seu futur Pepet, deixaba fer, però de diumenge en diumenge la cosa aumentaba d'una manera alarmant, fins que una de les tardes dominicals, la promesa encarantse amb el promès, li va dir que allò ja era massa y qu'esperés a ser casats.

En Pepet Casulleres, s'ho va pendre malament y se li va coneixer a la cara. En faría alguna que potser a la noia li sabría greu. Aquesta no va tardar a compendreho y rendintse a les circunstancies, li va dir:

—Toca, toca, rabiós, que diumenge no tornaríes.

Del "Pensant, sentint y rient"

El cèlebre filosop, genial humorista y incomparable *gourmet* D. Pompeio Gener y Babot, tot just acabades de publicar les seves lluminoses obres sobre'l no menys cèlebre metge y martre D. Miquel Servet, ja s'ha tornat a presentar al públic amb dos nous volums. Es aquest un recull de composicions triades que ha batejat amb el nom de «Pensant, sentint y rient». Pensant y rient ja li havíem vist al incommensurable Peio, però sentint no. Amb tot, quan ell ho diu serà veritat. PAPITU publica avui un dels contes que contè un dels citats volums, que ja deurien estar agotats.

EL TEOLOGICAL PALACE

ANÉCDOTA FUTURA

Montats en la màquina d'explorar el temps den Wells, ens hem trasladat a l'any 2011, y embarcantnos tot seguit en l'aèri *Nord-express — trasatlàntic*, ens trovem a New-York en un dels primers Hotels d'aquella gran ciutat que ja conta vintidós milions d'habitants.

El món ha cambiat d'allò més. Tot son *trusts*, tot s'ha unificat, fins les iglesies y els seus cults respectius.

Gracies a un Papa molt al istil dels temps, s'ha fet el gran *trust de totes les religions monoteistes*. El catolicisme, el protestantisme, el cisme grec, el mormonisme, el judaisme, l'islamisme, el budhisme y encara altres *ismes*, s'han fos en una sola religió que regna sobre tota la terra, fins sobre la terra d'escudelles; perquè això de l'escudella y la religió, ben mirat, ben mirat, té molts punts de contacte pel clero.

Al culte s'hi han aplicat tots els invents moderns, especialment a New-York, ont s'hi ha acabat d'inaugurar un *Teological Palace* que es una maravella. Té cent trenta pisos, quatre torratxes y una torre central, ocupant l'edifici tota una isla.

Al pis baix, hi ha una pila d'invents espirituals pels creients, com son: màquines de dir misa, que tiranthi vint dollars treuen ànima sempre. Tenen la forma d'un canó últim model. Un *clergyman* d'artillería les apunta de cara al Purgatori y al caure la pessa de vint dollars disparen, tocant sempre al blanc, menys quan l'ànima es la d'un negre.

Hi ha molinets elèctrics pera dir el Rosari. Verges y Sants sugestius que fan miracles a preu fixo. També hi ha un bar religiós, servit per monges aixerides, ont s'hi venen botelles d'aigua de Lourdes intensificada, que obra prodigis tals, que fins posa'l rebut a qualsevol factura o compte que s'hi immergeixi. S'hi venen també mises comprimides en lates, pels que van de viatge. Extret d'aigua del Jordà que fa l'eficas conversió instantànea dels més incrèduls, ajudada d'unes bones injeccions d'or a l'ermilla, o d'un bon cataplasma de bitllets de Banc. També s'hi poden comprar grageas d'essencia concentrada d'oracions selectes, jaculatories en globulillos dosimètrics, y assistir a un *cine* ont se presenten películes de diversos cels, preses del natural, etc., etc.

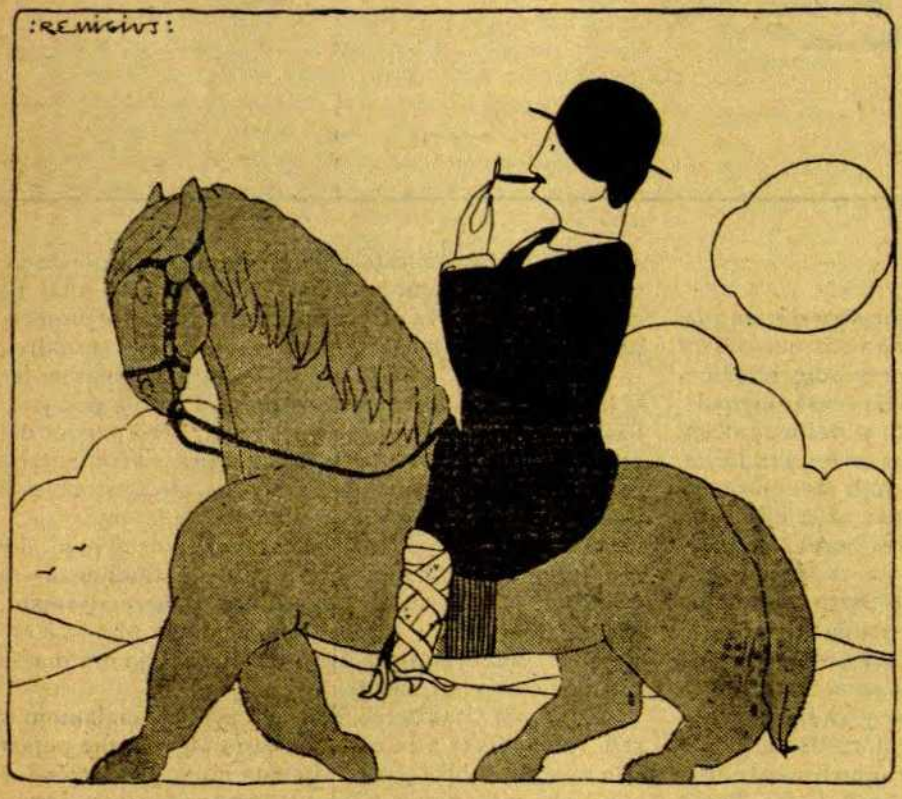
Però lo més espatarrant es el *transmundial telèfon*, qne gracies a unes noves ondulacions que s'han descobert, posa la terra en comunicació amb els diversos cels particulars de cada una de les religions conglomerades.

***

L'endemà de l'obertura del dit *Teological Palace* va arribar de Londres en aeroplà de luxe propi, la jove y hermosa viuda del Major dels Guardies escocesos Sir Harrys Mac-Crooll, el qual havent sigut enviat a l'India amb una comissió especial de la diplomacia anglesa, se l'havía esmorsat un tigre de Bengala un dematí que ell va sortir a pendre la fresca.

Encara no feia un any que eren casats; ella estava enamorada del seu difunt espòs, y al saber que en el gran *Palace* de les religions monoteístes podría telefonejar al seu marit fos en el lloc que fos del altre món, va demanar una carta de recomendació al Bisbe de Canterbury, y tot seguit se va dirigir a New-York, arribanthi amb tota pausa en vintitrès minuts. Immediatament se va dirigir a les oficines del *Teological Palace* demanant pel Director. Va sortir a rèbrela un jove *clergyman* molt elegant y obsequiós y al presentarli ella la carta li va dir:

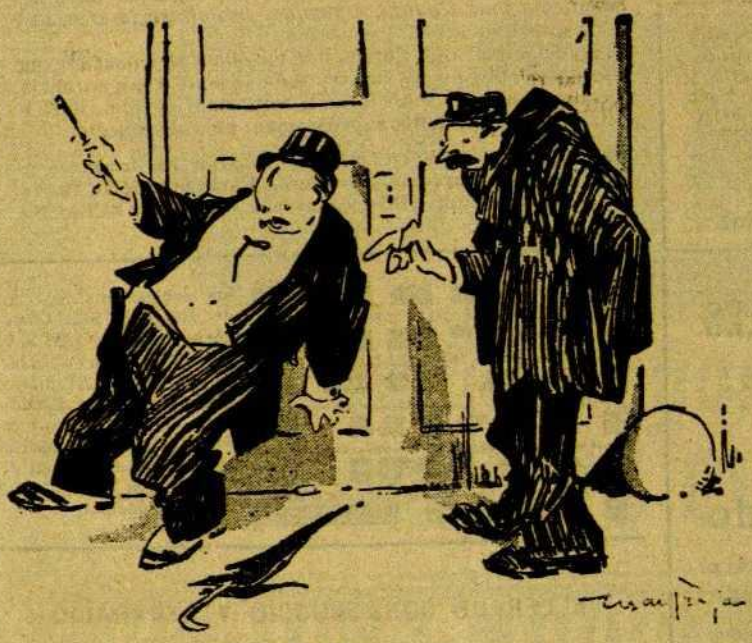
(Continuarà)

—Ja ho sé que soc un ignorant; però'ls nois de casa bona ens podem donar aquest luxe:

Imp. J. Horta - Barcelona.

L'HUMOR EXTRANGER

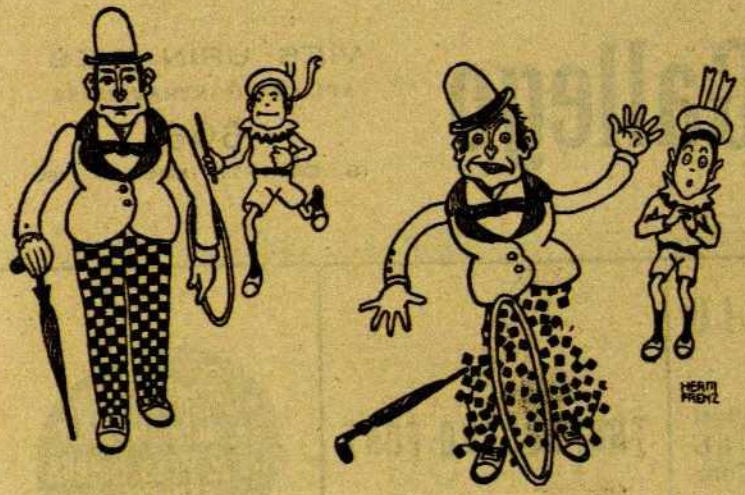
—Vet'aquí que no trovo pas el forat.
—Darrera vostre, senyor.

(De *Le Sourire*, París)

—Senyors del jurat, l'advocat defensor declara que en el moment en que el seu automòbil va aixafar al meu client ell no corria més que ha 3 a l'hora. Penseu en la llarga agonia del meu client mentres el cotxe li passava per sobre!

(Del *Puck*, New-York).

(Del *Lustitge Blatter*, Berlín)

—El meu taller era tant estret que jo estava sempre sobre'ls meus models!

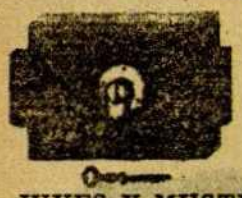
De *Le Sourire*, París).

Máquines pera cusir:

S'arreglen de tots els sistemes. Especialitat en les d Escuder y cadeneta S'en compren d'usades y s'en proporcionen pera vendren. N'hi ha una cilíndrica, una Jona y una giratoria molt noves pera vendre.

Carrer Baix de Sant Pere, núm. 16

1000 possetes al qui obri un pany d'aquest sistema.—Mai més robos. —Voleu assegurar el pis, armaris y qualsevol altre classe de moble? Useu els panys de seguretat anomenats BON GORGUE o bé CLAU DE SERRETA. —Construcció y reparació de panys de seguretat. — Reparació de Caixes de caudals.

VIVES Y MUSTÉ. - Freixures, 8, Barcelona

GONOROL

SANTALOL SOL

Unic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eficacia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinencia d'orina* y altres. Mètodo senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL, Corts, núm. 606** (cantonada a Balmes). BARCELONA

PERLAS ANTISÉPTICAS URINALES

del Dr. UPJOHN

á base de Azul de metileno

Remedio seguro y rápido

para curar la gonorrea, blenorragia, flujos recientes y antiguos, inflamaciones agudas y crónicas de la vejiga.

Este Remedio destruye el agente productor de la enfermedad, arrastrándolo al exterior y desinfectando el conducto en el momento de evacuar la orina. No causa trastornos gástricos. El Azul metileno no solo es un desinfectante poderoso, sino que por sus cualidades analgésicas quita el dolor y escozor al orinar.

Preparadas por: **The Upjohn Company,** Kalamazoo. Estados Unidos de América.

DE VENTA: Alsina, Segalá, Vicente Ferrer.—Droguerías Vidal y Ribas, Antonio Serra á **Ptas. 4'50 la caja.**

Els medicaments especials del Metge R. Saez Doménech, compten 36 anys d'èxit y es venen en les farmacies Hospital, 2; Princesa, 1; Rambla Flors, 4; Escudillers, 75; Pelai, 9 y principals d'Espanya.—Consultes gratuites amb el metge R. Saez: Plassa Bonsuccés, 2 principal.

TALLER DE CONSTRUCCIÓ Y REPARACIÓ

DE MÁQUINES Y AUTOMÓVILS

Especialitat en Maquinaria pera les Arts Gráfiques

FRANCISCO MARINÉ

Córcega, 356. - GRACIA

Clínica Dr. Gallego

VÍES URINARIES

APLICACIÓ INTRAVENOSA

606

18 COMPTE ASSALT 18

Poder natural

Desenrotlleu vostres forses mentals y adquirireu aquest poder sotil que domina, no solament la materia, sino les ments d'altres persones Aquest poder es l'herencia que té tot ser humá per que, fent bon us d'ell, pugui adquirir tot lo que en justicia li pertany. J. Carreté (mentalista). Escudellers, núm. 75, 2.°, 2.ª escala esquerra.

SOTEROPHALLO

L'aplicació d'aquest PRESERVATIU QuímicMicrobicida Combinat, garantisa en absolut l'impossibilitat de contagi de les malaltíes secretes.

Se ven en totes les farmacíes

Dipósit general: Pelai, 9. centre d'especialitats

TROPHOGENO FONT

Anemia - Neurastenia - Tuberculosi

ESTOMAGO·INTESTINOS

GASTROL MIRET

Remedio Segurisimo

PROBARLO ES CURARSE

VENTA EN TODAS PARTES

Malaltíes de la dòna

Dr. Farré Pijoan
BALMES, 13, 1.er
de 4 a 5

En tot temps de l'any s'agafen refredats y en tot temps els curen els

Pellets del Dr. Mackenzy

